

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	asesor sądowy Dawid Kobus
Protokolant:	stażysta Aleksandra Frąckiewicz

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. B.**

przeciwko pozwanemu (...) **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 10.644,26 zł (dziesięć tysięcy sześćset czterdzieści cztery złote dwadzieścia sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 5.558,16 zł (pięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt osiem złotych szesnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- nakazuje zwrócić powodowi J. B. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 74,84 zł (siedemdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki,
- nakazuje zwrócić pozwanemu (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 300,00 zł (trzysta złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki.

Sygn. akt V GC 755/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 9 października 2019 r.

Pozwem z dnia 28 listopada 2017 roku (data stempla pocztowego) powód J. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 10 644,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, a ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 2-5).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 20 lipca 2017 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki N. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność K. P.. Odpowiedzialność pozwanego za powstałą szkodę wynika z faktu, iż zawarł on umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów

mechanicznych dla pojazdu, którym poruszał się sprawca kolizji. Po zgłoszeniu szkody pozwany przeprowadził proces likwidacji, po zakończeniu którego przyjął swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił kwotę 3 569,95 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu. Powód nadmienił, iż zlecił dokonanie wyliczenia kosztów naprawy pojazdu w systemie A., zgodnie z którym uzasadnione koszty naprawy wyniosły 14 214,21 zł. W dniu 10 sierpnia 2017 r. poszkodowany K. P. zawarł z powodem umowę cesji, na podstawie której przełał na jego rzecz wierzytelność o naprawienie szkody jaką posiadał wobec pozwanego. Powód dodał, iż wraz z należnością główną dochodzi zapłaty odsetek za opóźnienie liczonych od dnia wymagalności roszczenia ustalonego w oparciu o art. 817 § 1 k.c., tj. od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał w dniu 10 stycznia 2018 roku w sprawie o sygn. akt V GNC 4893/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu (k. 31).

Pozwany (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w ustawowym terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 34-37).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż w jego ocenie dotychczas spełnione świadczenie przez pozwanego wyczerpało roszczenia odszkodowawcze związane z uszkodzeniem pojazdu N.. Pozwany zakwestionował prawidłowość kalkulacji przedłożonej przez powoda, wskazując, iż sporny jest zarówno zakres uszkodzeń pojazdu, jak i koszt naprawy powstałych uszkodzeń. Zdaniem pozwanego powód w sposób nieuzasadniony zakwalifikował podłogę pojazdu do wymiany, a ponadto zakres uszkodzeń uwzględniony w kalkulacji zawiera elementy, które nie zostały uszkodzone w wyniku zdarzenia z dnia 20 lipca 2017 r. Pozwany nadmienił, iż brak jest przy tym podstaw do uwzględniania wyłącznie oryginalnych części do naprawy uszkodzonego pojazdu, m.in. ze względu na wiek pojazdu oraz brak historii serwisowania. Ponadto w ocenie strony pozwanej okoliczność, czy naprawa przedmiotowego pojazdu została faktycznie przeprowadzona, może stanowić istotną okoliczność dla rozstrzygnięcia, ponieważ w przypadku dokonania naprawy, należne odszkodowanie nie może przenosić wysokości faktycznie poniesionych z tego tytułu kosztów.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód w piśmie z dnia 5 czerwca 2018 r. (data stempla pocztowego) podtrzymał w całości powództwo oraz zgłoszone wnioski dowodowe. Powód wskazał również, że do naprawy przedmiotowego pojazdu konieczne jest użycie części oryginalnych oznaczonych logo producenta pojazdu, a użycie części o jakości P nie będzie wystarczające. Powód dodał, iż pozwany na etapie postępowania likwidacyjnego nie stwierdził, aby w pojeździe były zamontowane inne części niż oryginalne, a więc nie ma podstaw, aby do naprawy użyć części innej jakości. Powód zakwestionował nadto stanowisko pozwanego, według którego naprawa samochodu spowodowuje wzrost jego wartości (k. 92-93).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20 lipca 2017 roku na skutek zdarzenia drogowego doszło do powstania szkody w pojeździe marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącym własność poszkodowanego K. P.. Sprawca szkody posiadał zawartą z (...) Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkada została zgłoszona ubezpieczycielowi i zarejestrowana pod numerem (...).

(okoliczności bezsporne; nadto dowód: polisa numer: (...), k. 83-84)

(...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. decyzją z dnia 1 sierpnia 2017 roku poinformowało poszkodowanego, iż na podstawie postępowania likwidacyjnego uznano roszczenie w wysokości 3 569,95 zł za szkodę powstałą w dniu 20 lipca 2017 r. Wysokość szkody ustalono zgodnie ze sporządzoną przez ubezpieczyciela oceną techniczną. Powyższa kwota została wypłacona w dniu 3 sierpnia 2017 r.

(dowód: decyzja z dnia 1 sierpnia 2017 r., k. 18-19; potwierdzenie przelewu – k. 20, kalkulacja naprawy nr (...), k. 9-17)

W dniu 10 sierpnia 2017 roku poszkodowany K. P. zawarł z J. B. umowę cesji, na podstawie której przelał na jego rzecz wierzytelność o naprawienie szkody, jaką posiadał wobec pozwanego.

(dowód: umowa cesji z dnia 10 sierpnia 2017 r., k. 27)

Na zlecenie J. B. w dniu 18 września 2017 roku zostało dokonane wyliczenie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w systemie A.. Zgodnie z kalkulacją naprawy nr (...) uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki N. wyniosły 14 214,21 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 18 września 2017 r., k. 21-26)

Poszkodowany K. P. po zdarzeniu z dnia 20 lipca 2017 roku dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu marki N. (...) w nieautoryzowanym warsztacie naprawczym. Kwota wypłacona przez ubezpieczyciela sprawcy szkody nie wystarczyła na dokonanie naprawy.

(dowód: zeznania świadka K. P. złożone na rozprawie w dniu 31 października 2018 r. 00:02:48 – 00:15:29, k. 117-117v)

Uzasadniony i konieczny koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 20 lipca 2017 r. przy użyciu oryginalnych części oraz z uwzględnieniem przeciętnych cen usług w warsztatach samochodowych stosowanych w regionie opiewa na kwotę 14 651,50 zł brutto. Z kolei koszt naprawy powyższego pojazdu w wariantcie z zastosowaniem części jakości równoważnej (...) dostępnych w dystrybucji, pozwalających przywrócić sprawność techniczną pojazdu, wartość rynkową i walory estetyczne, opiewa na kwotę 14 239,49 zł brutto. Naprawa przedmiotowego pojazdu przy użyciu części zamiennych o jakości „P nie pozwoliłaby na przywrócenie stanu technicznego i walorów estetycznych pojazdu.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów samochodowych i kosztów napraw Ł. W. wraz z kalkulacjami naprawy, k. 121-140; pisemna opinia uzupełniająca, k. 160-164)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony, w tym akta szkody, jak również na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów samochodowych i kosztów napraw Ł. W. wraz z opinią uzupełniająca i zeznań świadka K. P..

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedłożone przez strony, bowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu, w szczególności dotyczyło to dokumentu w postaci prywatnej ekspertyzy przedłożonej przez powoda. Sąd w zakresie ustalenia wysokości szkody oparł się na dowodzie z opinii biegłego sądowego dopuszczonego w niniejszym postępowaniu, jako dowodu obiektywnego, bezstronnego i cechującego się fachowością.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadka K. P., bowiem były logiczne, spójne i wyczerpujące. Świadek wskazał, iż naprawa pojazdu została dokonana w nieautoryzowanym warsztacie przy użyciu nowych części zamiennych, a pojazd został przywrócony do stanu sprzed szkody. Świadek nie pamiętał jednak kosztów naprawy ani rodzaju części użytych do naprawy. Tym samym konieczne stało się dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów samochodowych i kosztów napraw Ł. W., Sąd uznał za rzetelną i fachową. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Biegły w sposób szczegółowy odniósł się do zakresu koniecznych napraw oraz ich kosztów i wyczerpująco nakreślił przyczyny różnic w dokonanych przez siebie kosztorysie a tym, na podstawie którego pozwany wypłacił odszkodowanie. Sąd uznał, że opinia biegłego w sposób wiarygodny określa koszty naprawy pojazdu marki N. w dwóch wariantach, tj. przy użyciu części „O oraz przy użyciu części (...). Strona pozwana zakwestionowała opinię biegłego, wnosząc o wskazanie

przez biegłego, jakie uszkodzenia widniejące na dokumentacji fotograficznej stanowią rozległą deformację podłogi bagażnika oraz czy po demontażu poszyc zewnętrznego zderzaka tylnego i wymianie ściany tylnej będzie możliwa naprawa podłogi pojazdu. Ponadto pozwany wniósł o wskazanie przez biegłego, czy zasadne jest zastosowanie wyłącznie części jakości O i Q, czy też zasadnym jest uwzględnienie także części o jakości P. Biegły sądowy w pisemnej opinii uzupełniającej wskazał, iż naprawa pojazdu przy użyciu części o jakości P nie pozwoliłaby na przywrócenie stanu technicznego i walorów estetycznych pojazdu. Odnosząc się do pozostałych pytań strony pozwanej, biegły wskazał, iż przeprowadzenie naprawy podłogi bagażnika w zakresie innym niż wymiana, nie pozwoli na przywrócenie tego elementu do stanu sprzed szkody. Żadna ze stron postępowania nie wniosła zastrzeżeń do opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu wskazania biegłego są logiczne, spójne i dzięki wiedzy specjalistycznej biegłego prawidłowe.

W ocenie Sądu powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny w znacznej mierze nie był przedmiotem sporu. Nie był kwestionowany fakt kolizji drogowej z dnia 20 lipca 2017 roku, w wyniku której doszło do uszkodzenia samochodu marki N.. Poza sporem pozostawała także kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę, który wypłacił odszkodowanie właścicielowi pojazdu – nie ulega wątpliwości, iż w ten sposób uznał on swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe. Wskutek umowy cesji zawartej między K. P. a J. B., wierzytelność o naprawienie szkody przysługuje obecnie powodowi J. B., co w świetle art. 509 i nast. k.c. nie budzi wątpliwości.

Konflikt między stronami ogniskował się wokół wysokości należnego odszkodowania. Sporna była głównie wysokość kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, jak również zakres uszkodzeń pojazdu.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie, choć przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek a stanem, jaki by zaistniał gdyby zdarzenie to nie nastąpiło. Naprawienie szkody, a więc i odszkodowanie powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 362 § 2 k.c.). W orzecznictwie utrwalone zostało stanowisko, iż dla pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgnąć do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie „przyczyny” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej, ograniczenie tej odpowiedzialności tylko za normalne – typowe, występujące zazwyczaj

następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła, nie wprowadza związku przyczynowego w rozumieniu prawnym odmiennego od istniejącego w rzeczywistości.

Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Podkreślić też trzeba, że przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem. Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany elementów, które uległy zniszczeniu. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, Legalis 447330). Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy, w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Przy założeniu, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią.

Na gruncie powyżej przytoczonych przepisów, a co jest bezspornym w sprawie, pozwany zobowiązany był względem poszkodowanego do zapłaty odszkodowania w granicach odpowiedzialności cywilnej kierującego pojazdem sprawcy zdarzenia. W związku z czym pozwany był także zobowiązany w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie.

Dopuszczony przez Sąd dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia wysokości szkody w pojeździe marki N. (...), tj. uzasadnionych i koniecznych kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, stanowił jednoznaczną odpowiedź na tezę dowodową sformułowaną przez Sąd w postanowieniu dopuszczającym dowód z opinii biegłego, jak również potwierdził stanowisko powoda, iż pozwany, wypłacając odszkodowanie w kwocie 3 569,95 zł, zaniżył jego wysokość. Biegły, sporządzając opinię, nakreślił jej dwa warianty, tj. przy użyciu oryginalnych części zamiennych „O oraz przy użyciu części o jakości równoważnej (...) dostępnych w dystrybucji, pozwalających przywrócić sprawność techniczną pojazdu, jego wartość rynkową i walory estetyczne pojazdu. Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie o wariant drugi ustaleń biegłego. W szczególności na wiek pojazdu w chwili zdarzenia oraz fakt, iż naprawa z użyciem tychże części również przywróciła w pełni sprawność techniczną pojazdu, jego wartość rynkową i walory estetyczne. W wariantcie drugim biegły wskazał, iż uzasadniony i konieczny koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki N. z użyciem części jakości równoważnej (...) dostępnych w dystrybucji wynosi 14 239,49 zł brutto. Ponadto w pisemnej opinii uzupełniającej biegły wskazał, iż użycie do naprawy części jakości równoważnej Q pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu technicznego sprzed zdarzenia i nie ma uzasadnienia zastosowanie wyłącznie części zamiennych pochodzących od producenta pojazdu. Skoro naprawa w wariantcie mniej kosztownym pozwala w pełni na przywrócenie pojazdu do poprzedniego stanu (zasada restytucji), Sąd nie znalazł uzasadnienia dla przyjęcia droższego wariantu naprawy w uszkodzonym pojeździe. Zgodnie z zasadą minimalizacji szkody, która obciąża poszkodowanego, należało uznać wariant drugi opinii biegłego jako zgodny z cytowanymi wcześniej przepisami oraz istotą instytucji odszkodowania (obowiązkiem restytucji – art. 363 k.c.). Wskazać przy tym należy, iż nawet przyjmując wariant naprawy z użyciem części jakości (...), wysokość kosztów naprawy przewyższała kwotę, na której powód oparł swoje żądanie. Ponadto warto wskazać, iż biegły w sporządzonej opinii wskazał przyczyny, dla których wystąpiła różnica w wysokości oszacowanego odszkodowania w kosztorysie sporządzonym przez pozwanego a kalkulacją wykonaną na potrzeby

opinii – kalkulacja pozwanego obejmowała znacznie niższe stawki pracochłonności napraw (49,00 zł netto w miejsce 100 zł netto), nie uwzględniała pełnej wartości materiałów lakierniczych czy części zamiennych. Z powyższego wynika, iż kalkulacja, na podstawie której pozwany przyznał odszkodowanie, była niepełna i nie przewidywała przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Należy wskazać, iż powód żądał zasądzenia kwoty 10 644,26 zł tytułem odszkodowania, a wypłacone wcześniej odszkodowanie przez pozwanego wynosiło 3 569,95 zł. Z kolei ustalone przez biegłego koszty naprawy wynoszą 14 239,49 zł. Wobec powyższego, mając na uwadze regulację art. 321 § 1 k.p.c. zakazującą wyrokowania ponad żądanie, Sąd zasądził kwotę 10 644,26 zł tytułem dopłaty do wypłaconego już odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Na zakończenie należy wskazać na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r. (II CNP 43/17, Legalis 1771613), w którym trafnie zaznaczono, że **roszczenie o zapłatę odszkodowania i jego zakres nie zależy od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy, ponieważ poszkodowany** (z uwagi na cechę również jego następcą prawną) **może żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznych naprawy**. Stanowisko to należy obecnie uznać za ugruntowane w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018, II CNP 32/17, LEX nr 2497991, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2019, III CZP 102/18, LEX nr 2647167). Sąd w niniejszym składzie aprobuje w pełni powyższe poglądy orzecznictwa Sądu Najwyższego i nie aprobuje poglądu przeciwnego wciąż pojawiającego się w orzecznictwie sądów powszechnych (por. wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt VI Ga 28/19, portal orzeczeń SO Toruń - (...) Stanowisko Sądu Najwyższego w rozpatrywanym zakresie jest utrwalone do tego stopnia, że za niezgodne z prawem są uznawane przez ten Sąd orzeczenia, w których stanowisko to jest podważane przez sądy powszechne (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2019, III CZP 102/18, LEX nr 2647167). Tym samym bez znaczenia pozostaje dokonana naprawa w nieautoryzowanym serwisie naprawy, tym bardziej, że poszkodowany nie miał wiedzy, jakiej jakości części zostały faktycznie użyte do naprawy, w tym np. czy to nie były części P, które biegły sądowy uznał za niewystarczające do przewrócenia sprawności technicznej.

Obecnie utrwalony jest pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania (por. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/01, OSNC 2012, Nr 10, poz. 112 i z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007, Nr 10, poz. 144, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1994 r., III CZP 71/94, OSNC 1994, Nr 12, poz. 234, z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, Nr 6, poz. 74, z dnia 13 czerwca 2013 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, Nr 4, poz. 51, z dnia 14 września 2006 r., III CZP 65/06, OSNC 2007, Nr 6, poz. 83, z dnia 26 lutego 2006 r., III CZP 5/06, OSNC 2007, Nr 1, poz. 6, z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17, OSNC 2018, Nr 6, poz. 56 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNC 1973, Nr 6, poz. 111, z dnia 20 lutego 1981 r., I CR 17/81, OSNC 1981, Nr 10, poz. 199, z dnia 11 grudnia 1997 r., I CKN 385/97, nie publ., z dnia 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, nie publ., z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, Nr 1, poz. 15, z dnia 11 czerwca 2001 r., V CKN 266/00, nie publ., z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00, nie publ., z dnia 12 lutego 2004 r., V CK 187/03, Wokanda 2004/ 7-8/ 15, z dnia 21 sierpnia 2012 r., II CSK 707/12, OSNC 2014, Nr 4, poz. 48, i z dnia 8 września 2017 r., II CSK 857/16, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono ponadto, że dla powstania roszczenia o naprawienie szkody w postaci kosztów naprawy pojazdu nie mają znaczenia żadne późniejsze zdarzenia, między innymi w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu. Okoliczność, że poszkodowany nie czekając na wypłatę odszkodowania sprzedaje uszkodzony samochód, nie pozbawia go prawa do odszkodowania w wysokości odpowiadającej hipotetycznym kosztom naprawy, skoro rzeczywista naprawa nie stanowi warunku dla dochodzenia odszkodowania. W konsekwencji poszkodowany w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, w przypadku szkody częściowej, może żądać odszkodowania w wysokości odpowiadającej niezbędnym i uzasadnionym ekonomicznie kosztom przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, także wtedy, gdy

naprawy nie dokonał i sprzedał pojazd w stanie uszkodzonym. Zbycie rzeczy jest uprawnieniem właściciela tak samo, jak korzystanie z niej. Skorzystanie z tego uprawnienia nie może ograniczać wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania, gdyż ubezpieczyciel sprawcy szkody powinien wyrównać uszczerbek w majątku poszkodowanego do pełnej wysokości szkody. Poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji tylko w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. Koszty naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższające jego wartości sprzed wypadku, nie są jednak nadmierne w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. (por.m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r., II CNP 32/17, nie publ., z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 41/17, nie publ., z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 43/17, nie publ., z dnia 29 stycznia 2002 r., V CKN 682/00, nie publ., z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, Nr 1, poz. 15, z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, nie publ., z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/00, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, nie publ.).

Sąd Rejonowy w niniejszym składzie w pełni aprobuje powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, które zostało trafnie podsumowane i uzasadnione w stosunkowo nowym postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2019 r. (III CZP 102/18, LEX nr 2647167). Autorytet, siła przytoczonych argumentów i dbałość o jednolitość orzecznictwa sądów powszechnych przemawia za podzieleniem powyższych wskazań prawnych Sądu Najwyższego.

Mając na względzie powyższe rozważania, dochodzone pozwem roszczenie powoda w zakresie kosztów naprawy pojazdu zasługiwało na uwzględnienie w całości i dlatego Sąd, na mocy art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 i art. 362 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10 644,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 509 § 1 k.c. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazuje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie brak jest dowodu zgłoszenia szkody, jednak w dniu 1 sierpnia 2017 r. pozwany wydał decyzję o wypłacie odszkodowania. Z kolei powód żądał zasądzenia odsetek od dnia 22 sierpnia 2017 r., więc Sąd, uznając roszczenie powoda za zasadne, zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w myśl odpowiedzialności za wynik procesu. Należało zatem zasądzić od pozwanego na rzecz powoda jako wygrywającego sprawę w całości kwotę 5 558,16 zł, na którą złożyły się: kwota 533,00 zł opłaty sądowej od pozwu, kwota 3 600,00 zł kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie /Dz.U. z 2015 r., poz. 1800/) oraz kwota 1 425,16 zł tytułem przyznanego w sprawie wynagrodzenia biegłego (wypłacona z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową).

Nadto w punkcie trzecim sentencji wyroku, czyniąc zadość regulacji art. 80 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 300), Sąd nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 74,84 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki, zaś w punkcie czwartym sentencji wyroku, na podstawie powyżej wskazanych przepisów, Sąd nakazał zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 300,00 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
  - a) pełnomocnikowi pozwanego – r.pr. R. K.,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 2 tygodnie od doręczenia.

T., dn. 4 listopada 2019 r.

Asesor sądowy

Dawid Kobus